

indsat et nyt stykke i § 391, således at stk. 2 blev stk. 3, uden at § 369, stk. 3, blev konsekvensændret i den forbindelse.

Til nr. 6 (§ 389, stk. 4)

Som følge af de foreslåede regler i § 392, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8 og 9, om begrænsning af kæreadgangen til Højesteret vil kære til Højesteret fremover kun kunne ske med tilladelse fra Højesteret og/eller Procesbevillingsnævnet. Bestemmelsen i § 389, stk. 4, hvorefter kære til Højesteret kan ske, medmindre andet er bestemt i loven, foreslås derfor ophævet.

Til nr. 7 (§ 391, stk. 3)

Efter § 391, stk. 3, kan domme, hvorved retten afviser sagen, fordi den ikke er indbragt for rette domstol eller ikke rettidigt er indbragt for domstolene eller ankeretten, indbringes for højere ret ved kære.

Det foreslås, at sådanne domme, hvis de afsiges af en landsret som ankeinstans, kun skal kunne kæres, hvis kæren vedrører spørgsmål af principiel karakter, og Procesbevillingsnævnet derfor meddeler tilladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 392, stk. 1)

Efter § 253, stk. 2, kan retten træffe særskilt afgørelse om et enkelt spørgsmål i en sag.

Efter § 253, stk. 4, kan en afgørelse om et enkelt af spørgsmålene i en sag, der ikke afslutter rettens behandling af sagen eller et af kravene i sagen, kun kæres med appelinstansens tilladelse, medmindre de kan fuldbyrdes eller vedrører sagens formalitet.

I lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås en ændring af § 253, stk. 4, således at også kære af en afgørelse efter § 253, der vedrører sagens formalitet, kræver tilladelse fra appelinstansen.

Kære af en kendelse eller beslutning truffet efter reglerne i § 253 af en landsret eller af Sø- og Handelsretten vil således efter forslaget kun kunne ske med Højesterets tilladelse, medmindre der er tale om en afgørelse, der kan fuldbyrdes, hvilket næppe vil kunne forekomme i denne sammenhæng.

Det foreslås, at kære af disse kendelser og beslutninger, hvis de er truffet af Sø- og Handelsretten eller af en landsret under behandlingen af en sag i 1. instans, ikke tillige skal kræve tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Kendelser og beslutninger, der træffes efter retsplejelovens § 253 af en landsret under behandlingen af en ankesag, vil derimod efter forslaget kun kunne kæres, hvis både Procesbevillingsnævnet (jf. § 392, stk. 2) og Højesteret (jf. § 253, stk. 4) meddeler tilladelse. Det forudsættes, at Højesteret i tilfælde, hvor Procesbevillingsnævnet meddeler 3. instansbevilling til kære af en sådan afgørelse, kun vil nægte tilladelse til kære, hvis Højesteret skønner, at det påkærede spørgsmål ikke forsvarligt kan afgøres endeligt, uden at der samtidig gives den oplysning om sagens realitet, som en samlet påkendelse indebærer. I de formentlig meget få tilfælde, hvor Højesteret i et sådant tilfælde nægter tilladelse til kære efter § 253, stk. 4, må det forudsættes, at Procesbevillingsnævnet som udgangspunkt vil meddele 3. instansbevilling til anke af landsrettens dom i sagen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 4, og bemærkningerne til denne bestemmelse og til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 392, stk. 2, 1. pkt.)

Det foreslås, at alle andre kendelser og beslutninger truffet af en landsret eller af Sø- og Handelsretten end de, der er nævnt i § 392, stk. 1, kun skal kunne kæres til Højesteret med Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Til nr. 10 (§ 394, stk. 2, sidste pkt.)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget til ændring af § 392, hvorefter kære af landsrettens afgørelser, bortset fra de tilfælde, der er nævnt i forslaget til § 392, stk. 1, altid kræver Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juni 1998.

I stk. 2 foreslås det, at forhøjelsen af grænsen for, hvornår en sag efter anmodning skal henvises til landsretten, skal finde anvendelse i sager, der anlægges efter lovens ikrafttræden. Retterne har således kompetence til at færdigbehandle de sager, der allerede er anlagt efter de hidtidige regler. Henvisning til landsretten vil også fortsat kunne ske efter de tidligere regler, hvis sagen er anlagt før lovens ikrafttræden.

For så vidt angår de nye regler om begrænsning af kæreadgangen til Højesteret foreslås det, at disse regler finder anvendelse på domme, kendelser og beslutninger, der afsiges efter lovens ikrafttræden.